

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellante,

tegen de uitspraak in zaak nr. 07/37409 van de rechtbank 's-Gravenhage,
nevenzittingsplaats Zwolle, van 22 februari 2008 in het geding tussen:

en

de minister van Buitenlandse Zaken.

1. Procesverloop

Bij besluit van 17 augustus 2005 heeft de minister van Buitenlandse Zaken (hierna: de minister) een aanvraag van (hierna: de vreemdeling) om haar een machtiging tot voorlopig verblijf te verlenen afgewezen.

Bij besluit van 20 september 2007 heeft de minister het daartegen door de vreemdeling gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 22 februari 2008, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zwolle, het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 21 maart 2008, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De minister heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. P.A. Offers, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. E.C. Brugman, ambtenaar van Staat.

w.g. *Offers*
lid van de enkelvoudige kamer

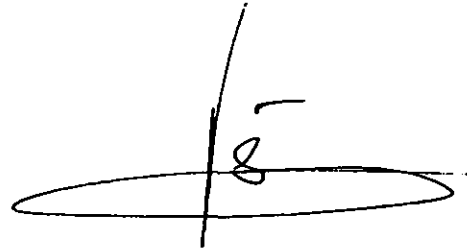
w.g. *Brugman*
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 25 september 2008

205.

Verzonden: 25 september 2008

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line underneath.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

Uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE
nevenzittingsplaats Zwolle

Sector Bestuursrecht, Enkelvoudige Kamer voor Vreemdelingenzaken
Registratienummer: Awb 07/37409

Uitspraak
in het geding tussen:

geboren op
van Indiase nationaliteit,
IND dossiernummer 0212.06.4024, eiseres,
gemachtigde mr. I.M. Hagg, advocaat te
Amsterdam;

en

De Minister van Buitenlandse Zaken,
(Visadienst),
te 's-Gravenhage,
vertegenwoordigd door mr. H.P. Kallenbach,
ambtenaar ten departemente, verweerder.

1. Procesverloop

Op 11 mei 2005 heeft eiseres een aanvraag ingediend om verlening van een machtiging tot voorlopig verblijf (mvv) onder de beperking "verruimde gezinshereniging".

Bij besluit van 17 augustus 2005 heeft verweerder de aanvraag niet ingewilligd. Bij brief van 2 september 2005 is daartegen bezwaar gemaakt. Verweerder heeft het bezwaar bij besluit van 5 januari 2007 ongegrond verklaard. Bij brief van 1 februari 2007 is daartegen beroep ingesteld. Het beroep is voorzien van gronden bij brief van 5 maart 2007. Het beroep is bij uitspraak van 12 juli 2007 door deze rechtbank, nevenzittingsplaats Haarlem, gegrond verklaard en het bestreden besluit is vernietigd. Verweerder heeft het bezwaar bij besluit van 20 september 2007 opnieuw ongegrond verklaard. Bij brief van 27 september 2007 is daartegen beroep ingesteld. Het beroep is voorzien van gronden bij brief van 29 oktober 2007. Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het beroep is ter zitting van 15 januari 2008 behandeld. Eiseres is verschenen bij gemachtigde. Tevens is verschenen referent , vader van eiseres. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen.

2. Overwegingen

2.1 Voor verblijf hier te lande van langer dan drie maanden heeft een vreemdeling een verblijfsvergunning, als bedoeld in artikel 14 van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000). Met het oog hierop pleegt een aanvraag tot verlening van een mvv door verweerder te worden getoetst aan dezelfde criteria als die, welke gelden voor de beoordeling van een aanvraag tot het verlenen van zodanige vergunning.

2.2 Blijkens de gronden van beroep en het verhandelde ter zitting is het geschil beperkt tot de vraag of de weigering van verweerder om aan eiseres een mvv te verlenen stand kan houden.

2.3 Voor zover thans van belang heeft verweerder in het bestreden besluit overwogen dat eiseres niet voldoet aan de voorwaarden, zoals deze in artikel 3.24 van het Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb 2000) worden gesteld aan verlening van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking 'verruimde gezinshereniging'. Eiseres heeft niet aannemelijk gemaakt dat haar achterlating in het land van herkomst een onevenredige hardheid zou betekenen. Verweerder heeft voorts overwogen dat de weigering om aan eiseres een mvv te verlenen geen schending betekent van artikel 8 van het (Europees) Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM).

Ten aanzien van het beroep op het gelijkheidsbeginsel heeft verweerder overwogen dat met de namens eiseres aangevoerde feiten en omstandigheden onvoldoende is aangetoond dat sprake is van gelijke of vergelijkbare gevallen.

2.4 Eiseres heeft zich op het standpunt gesteld dat verweerder ten onrechte in het bestreden besluit heeft overwogen dat achterlating van eiseres in India geen onevenredige hardheid oplevert. Eiseres heeft in dit verband aangevoerd dat verweerder er volledig aan voorbij gaat dat eiseres zich wel degelijk onderscheidt van overige volwassenen, nu zij dusdanig ernstige psychische klachten vertoont dat zelfs haar ouders meerdere malen dienden terug te keren naar India. Voorts leidt de behandeling in India niet tot een verbetering van de situatie. Verweerder laat na om alle feiten en omstandigheden, zoals het ontbreken van opvang en de culturele achtergrond, in het licht van onderhavige situatie mee te wegen. Voorts kan gezien de leeftijd van de vader, de lange periode dat hij reeds in Nederland verblijft en dat hij in het bezit is van een Nederlands paspoort niet van hem worden verwacht dat hij terugkeert naar India. Het is, net als voor de overige in Nederland rechtmatig verblijvende familieleden, voor de vader niet mogelijk aldaar wederom een nieuw leven op te bouwen.

Tevens blijkt uit jurisprudentie dat van ouders niet kan worden verlangd dat zij, teneinde het gezinsleven met hun kinderen te kunnen uitoefenen in het buitenland, hun hier in Nederland verworven verblijfsrechten opgeven. Ook dient met betrekking tot de invulling van het begrip 'more than normal emotional ties' juist gekeken te worden naar de psychische situatie van eiseres in het land van herkomst.

Tot slot heeft eiseres een beroep gedaan op de inherente afwijkingsbevoegdheid van artikel 4:84 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb). Zij stelt daartoe dat haar aanvraag laat is ingediend als gevolg van niet voor haar risico komend, gewijzigd verificatiebeleid voor aktes uit voormalige probleemlanden.

2.5 De rechtbank overweegt allereerst dat verweerder heeft voldaan aan de uitspraak van 12 juli 2007 door het houden van een hoorzitting.

2.6 De rechtbank overweegt voorts dat ingevolge artikel 3.24 Vb 2000 kan de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 14 Vw 2000, onder een beperking verband houdend met gezinshereniging worden verleend aan een ander familielid van een Nederlander of van een vreemdeling met rechtmatig verblijf als bedoeld in artikel 8, onder a tot en met e, dan wel l, Vw 2000, dan de echtgenoot of echtgenote, de al dan niet geregistreerde partner, of het minderjarige kind, indien:

- a. de vreemdeling naar het oordeel van de Minister feitelijk behoort en reeds in het land van herkomst feitelijk behoorde tot het gezin van de persoon bij wie deze vreemdeling wil verblijven, en
- b. de achterlating van de vreemdeling naar het oordeel van de Minister een onevenredige hardheid zou betekenen.

Volgens paragraaf B2/6.5 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc 2000) wordt de verblijfsvergunning niet verleend, indien de achterlating van het gezinslid in het land van herkomst geen onevenredige hardheid betekent. Het betreft hier gevallen waarin door bijzondere omstandigheden de algemene belangen die zijn gediend met een restrictief toelatingsbeleid, niet opwegen tegen de belangen van de vreemdeling bij verblijf in Nederland bij de hier gevestigde familieleden. In het algemeen kan die onevenredigheid slechts aanwezig zijn, indien sprake is van een of meer zeer bijzondere individuele omstandigheden, die bovendien tot gevolg hebben dat de achterlating van de vreemdeling in het land van herkomst een schrijnende situatie zou opleveren.

2.7 Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat eiseres zich niet in een dusdanig schrijnende en uitzichtloze situatie bevindt, dat achterlating van eiseres in het land van herkomst van onevenredige hardheid is. Hetgeen verweerder te dien aanzien in het bestreden besluit heeft overwogen, acht de rechtbank voldoende draagkrachtig gemotiveerd. Verweerder heeft in redelijkheid kunnen overwegen dat eiseres niet verschilt van vele andere volwassen kinderen die moesten achterblijven in het land van herkomst terwijl de ouders en andere leden van het gezin migreerden naar andere landen van verblijf. Verweerder heeft verder bij diens standpunt in redelijkheid kunnen overwegen dat niet is gebleken dat er in India geen afdoende behandeling mogelijk is voor de psychische klachten van eiseres. In de door eiseres overgelegde verklaringen van een Indiase arts heeft verweerder evenmin aanleiding hoeven zien om te komen tot de conclusie dat achterlating van eiseres in India een schrijnende situatie oplevert. Verder heeft verweerder zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat de verwijzing van eiseres naar de Indiase cultuur, waarin het voor een ongetrouwde vrouw lastig is zich in het sociale leven staande te houden en dat het in India ongepast is dat een ongetrouwde zus bij een getrouwde zus of bij ongetrouwde mannen in huis woont, niet leidt tot de conclusie dat eiseres hierin verschilt van andere Indiase vrouwen waarvan (een deel van) het gezin heeft gekozen om elders een bestaan op te bouwen. Verweerder heeft hierbij in aanmerking kunnen nemen dat niet valt in te zien waarom de familie van eiseres in India, indien nodig, niet voor eiseres kan zorgen zonder dat zij bij deze familie in huis gaat wonen.

2.8 Ten aanzien het beroep van eiseres op het gelijkheidsbeginsel waarbij verwezen wordt naar een viertal uitspraken van deze rechtbank (nevenzittingsplaats Haarlem, gedateerd 9 december 2003, Awb 02/88756, rechtbank 's-Gravenhage, gedateerd 30 november 2005, Awb 05/15607, 05/15608, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, gedateerd 27 april 2006, Awb 05/28784 en nevenzittingsplaats Amsterdam, gedateerd 30 september 2002, Awb 01/57364) overweegt de rechtbank dat dit beroep evenmin kan slagen, nu deze zaken niet gelijk dan wel vergelijkbaar zijn aan onderhavige zaak. In genoemde zaken was, in tegenstelling tot in onderhavige zaak, onder meer het bestaan van de feitelijke gezinsband in geschil. Daarnaast was in één van de zaken sprake van een oorlogssituatie, waarvan evenmin in onderhavige zaak sprake is.

2.9 Verweerder heeft zich naar het oordeel van de rechtbank op het standpunt mogen stellen dat de weigering aan eiseres een mvv te verlenen geen schending betekent van artikel 8 EVRM. Bij de beoordeling van de vraag of uit artikel 8 EVRM de verplichting voortvloeit een vreemdeling in staat te stellen tot het uitoefenen van zijn familie- en gezinsleven in Nederland, moet bij een op de zaak toegesneden afweging een 'fair balance' worden gevonden tussen de belangen van de vreemdeling en het algemeen belang van Nederland. Bij die afweging komt verweerder een zekere beoordelingsruimte toe.

Niet in geschil is dat tussen eiseres en referent sprake is van familie- of gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM, alsmede dat er geen sprake is van inmenging in dit recht nu de weigering van verweerder om eiseres verblijf in Nederland toe te staan er niet toe strekt haar een verblijfstitel te ontnemen die haar tot het uitoefenen van het familie- of gezinsleven in Nederland in staat stelde. Naar het oordeel van de rechtbank is geen sprake van zodanige bijzondere feiten en omstandigheden dat uit het recht op het respect voor familie- of gezinsleven voor verweerder de positieve verplichting voortvloeit om aan eiseres een mvv te verlenen. Eiseres heeft niet aannemelijk gemaakt dat de band tussen haar en referent dusdanig bijzonder is, dat moet worden aangenomen dat sprake is van meer dan gebruikelijke afhankelijkheid en emotionele binding.

In de stelling van eiseres dat zowel bij haar als bij haar ouders sprake is van psychische klachten ziet de rechtbank geen aanleiding om te komen tot een andersluidend oordeel. Evenmin is er sprake van een objectieve belemmering om het gezinsleven buiten Nederland uit te kunnen oefenen, aangezien referent, net als eiseres, afkomstig is uit India en hij er voor kan kiezen met de overige in Nederland verblijvende gezinsleden terug te keren naar India om aldaar het gezinsleven met eiseres uit te oefenen. De leeftijd en de verblijfsduur van referent in Nederland alsmede de omstandigheid dat twee kinderen thans in Nederland onderwijs volgen staan hieraan niet in de weg. De rechtbank is van een dusdanige worteling van referent en gezinsleden in de Nederlandse cultuur en samenleving niet gebleken.

2.10 Het beroep van eiseres op artikel 4:84 van de Awb faalt, omdat verweerder de mvv heeft geweigerd in verband met het niet voldoen aan de in het Vreemdelingenbesluit gestelde algemeen verbindende voorschriften en hiervan bij een aan te vragen verblijfsvergunning niet, met toepassing van artikel 4:84 van de Awb, kan worden afgeweken.

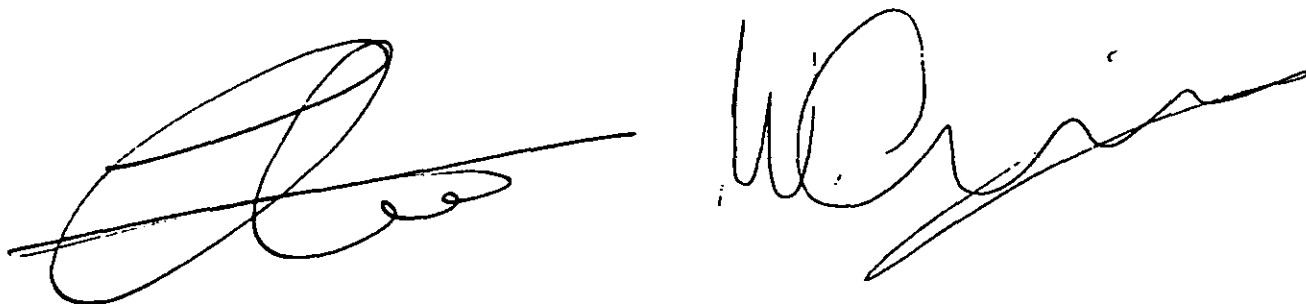
2.11 Gelet op het vorenstaande is het beroep ongegrond.

2.12 Er bestaat geen aanleiding voor veroordeling van een partij in de kosten die de andere partij in verband met de behandeling van het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken.

3. Beslissing

De rechtbank verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. W.J.B. Cornelissen en in het openbaar uitgesproken in
tegenwoordigheid van A. van den Ham als griffier, op **22 FEB. 2008**

Afschrift verzonden op: **22 FEB. 2008**

Rechtsmiddel

Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "Hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage.

Artikel 85 Vw 2000 bepaalt in dat verband dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:6 Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing.

Hagg & Van Koesveld
advocaten

Per Falk Courier
Tevens per fax: 070 - 365 13 80
Raad van State
Afdeling Bestuursrechtspraak
Hoger Beroep Vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 'S-GRAVENHAGE

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
21 MRT 2008	
ZAAKNR.	200802079
AAN:	V3
BEHANDELD DD:	PAR:

Mevr. mr. I.M. Hagg
Mevr. mr. J. van Koesveld
Mevr. mr. F. Kiliç

Secretariaat
Mevr. N. Nanne

Datum: 20 maart 2008
Ons kenmerk: 0744078/TK/IK
Procedurenr: Awb

H O G E R B E R O E P S C H R I F T

Edelachtbaar College

Namens _____ geboren op _____ van de Indiase nationaliteit, te dezer zake domicilie kiezende te 1016 DK Amsterdam aan de Westermarkt 2a, ten kantore van de advocaat en procureur mr. I.M. Hagg, die ten deze tot haar gemachtigde wordt gesteld en als zodanig voor haar zal optreden, zulks met het recht van substitutie, ieder halve mededeling tot ondergetekende daartoe bepaaldelijk gevolmachtigd is door voornoemd;

Wordt bij deze Hoger Beroep ingesteld tegen de uitspraak d.d. 22 februari 2008, van de Enkelvoudige Kamer voor Vreemdelingen zaken van de Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Zwolle met registratienummer AWB 07/37409 waarbij het beroepschrift d.d. 27 september 2007 voorzien van gronden op 29 oktober 2007 welke gericht was tegen de beschikking van de IND d.d. 5 januari 2007 ongegrond is verklaard.

GRIEVEN:

1. Ten onrechte heeft de Rechtbank onder 2.7 overwogen:

"Verweerder heeft in redelijkheid kunnen overwegen dat eiseres niet verschilt van vele andere volwassenen en kinderen die moesten achterblijven in het land van herkomst terwijl de ouders en de andere leden van het gezin migreerden naar andere landen van het verblijf." De stelling dat appellante geen verblijfsvergunning kan worden verstrekt omdat zij niet zou verschillen van andere volwassenen en kinderen in dezelfde situatie vindt geen steun in de jurisprudentie. Uitgangspunt dient te zijn of de afhankelijkheidsrelatie die in zijn algemeenheid tussen kind en de ouders en de broers en zussen aanwezig is zodanig kan worden geïdentificeerd dat gesproken kan worden van further elements of dependancy involving more than the normal emotional ties. In deze is van belang de uitspraken Javeed (EHRM 3 juli 2001, jv 2001/303, Akhtar en Johangir (ECRM 29 juni 1992, mr 1992 148, sns (ECRM 10 december 1984 VE 07001982 en ABRS 6 november 2002 jv 2002/472. Blijkens deze jurisprudentie van ECRM en het EHRM van belang geachte factoren voor de beoordeling is hier wel sprake van family life. Appellante is in zeer belangrijke mate financieel afhankelijk van referent en is vanwege haar psychische gesteldheid niet in staat op dit moment zelfstandig te functioneren dan wel zelfstandig deel te nemen aan het maatschappelijk verkeer. Sinds het vertrek van haar familie is de begeleiding die zij in dat opzicht nodig had weggevallen. Appellante heeft weliswaar nog enige contacten in het land van herkomst echter deze wonen ver weg en gezien het feit dat er sprake is van een alleenstaande vrouw behoort het niet tot de mogelijkheden dat zij opgenomen wordt in de overige gezinnen. Met betrekking tot hetgeen de rechtbank tevens onder 2.7 stelt ten aanzien van de behandeling voor de psychische klachten is reeds eerder gesteld dat de psychische klachten worden veroorzaakt door het vertrek van de familie en dat hereniging met het gezin psychische klachten kan verhelpen en behandeling in deze heeft tot dusver nog geen vruchten afgeworpen. Daarbij kan worden geconcludeerd dat door de optredende psychische zij juist wel verschilt van andere volwassene dan wel kinderen die in het land van herkomst diende te blijven terwijl overige familieleden migreerde. Juist deze omstandigheden rechtvaardigen de conclusie dat achterlating een onevenredige hardheid oplevert.

2. Ten onrechte overweegt de Rechtbank onder 2.9:

"eiseres heeft niet aannemelijk gemaakt dat de band tussen haar en referent dusdanig bijzonder is dat moet worden aangenomen dat er sprake is van meer dan gebruikelijke

afhankelijke en emotionele binding". Zoals hiervoor al aangegeven tijdens de procedure tevens met medische verklaringen is onderbouwd is er sinds het vertrek van de familie de appellante sprake van ernstige psychische klachten waardoor zij reeds meerdere malen opgenomen is geweest in een psychiatrische kliniek. Het is in wezen van belang dat appellante haar hele leven met haar familie, welke op dit moment in Nederland woonachtig is heeft samengeleefd, de band tussen haar en haar familie zeer hecht is, mede gezien het feit dat de vader al geruime tijd in Nederland woonachtig was en er sprake is van een volledige afhankelijkheid. Daar met name haar medische klachten met medische bescheiden waren onderbouwd is de Rechtbank dan ook niet te volgen in zijn oordeel dat appellante niet aannemelijk zou hebben gemaakt dat de band tussen haar en referent bijzonder is.

3. Ten onrechte overweegt de Rechtbank:

"Evenmin is er sprake van objectieve belemmering om het gezinsleven buiten Nederland uit te kunnen oefenen aangezien referent net als net als eiseres afkomstig is uit India en hij ervoor kan kiezen met overige in Nederland verblijvende gezinsleden terug te keren naar India om aldaar het gezinsleven met eiseres uit te oefenen. De leeftijd en de verblijfsduur van referent in Nederland alsmede de omstandigheid dat twee kinderen thans in Nederland onderwijs volgen staat hier aan niet in de weg.

Om te bepalen of er daadwerkelijk sprake is van objectieve belemmering om het gezinsleven buiten Nederland uit te kunnen oefenen zijn nu juist die aspecten als de leeftijd van referent, de verblijfsduur van referent in Nederland, alsmede de omstandigheid van eventuele kinderen die ook terug zouden moeten keren van groot belang. Referent verblijft hier reeds meer dan de helft van zijn leven in Nederland en heeft niet meer de Indiase nationaliteit. Al die jaren dat hij in Nederland werkzaam is heeft hij hier zijn rechten opgebouwd en van hem kan niet worden verwacht dat hij nu hij in bijna de pensioengerechtigde leeftijd heeft bereikt al deze rechten opgeeft en een nieuw leven in India begint. Met name gezien zijn leeftijd en het feit dat hij geen Indiase nationaliteit heeft, is het voor hem onmogelijk om voor hem en zijn kinderen aldaar een bestaan op te bouwen. Bij referent is er wel zeker sprake van een dusdanige worteling in de Nederlandse cultuur en samenleving op basis waarvan van hem niet meer kan worden verwacht in deze omstandigheden een nieuw leven op te bouwen in India. Hierboven genoemde aspecten zijn dan ook ten onrechte door de Rechtbank buiten beschouwing gelaten. Cliënt is van mening dat de Rechtbank de door appellant aangevoerde omstandigheden nu juist niet in een onderlinge samenhang hebben gezien en nagelaten hebben deze gemotiveerd te betrekken bij de betreffende beoordeling. Door aan de hierboven genoemde aspecten voorbij te gaan heeft de Rechtbank niet, althans niet voldoende gemotiveerd beslist over de door appellante aangevoerde

Hagg & Van Koesveld
advocaten

gronden en heeft de Rechtbank uitspraak gedaan in strijd met de artikel 8.69 en 8.77 van de AWB.

REDENEN WAAROM

Appellant zich wendt tot de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State met het eerbiedig verzoek tot gegronde verklaring van het namens appellant ingestelde Hoger Beroep, vernietiging van de uitspraak van de Rechtbank Zwolle d.d. 22 februari 2008 met registratienummer 07/37409, veroordeling van de Staat in de kosten van de procedure, daarbij inbegrepen de kosten van de Rechtsbijstand alsmede in de kosten van de Rechtbankprocedure.

Hoogachtend,

mr. M. Hagg

Bepaaldelijk gevolmachtigde

Bijlagen:

- uitspraak Rechtbank Zwolle d.d. 22 februari 2008